

Газета виходить з 1936 р.

www.btsau.com.ua

№ 4
(№ 2064)
грудень
2025 р.

УНІВЕРСИТЕТ

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ БІЛОЦЕРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО АГРАРНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Традиції Фундаментальність Надійність Сталість Інновації

ТВОРЧИМИ РЯДКАМИ БНАУ!

З перших днів навчання викладачів і студентів ми звикли бачити за освітнім процесом і науковою роботою.

Кожен виконує свої завдання, комунікує про пари, конспекти, майбутні іспити. Й у шаленому вирі подій та емоцій важливо знаходити свою, особливу, віддушину. Це те саме хобі кожного, про яке ми не дізнаємося з перших днів навчання. А, можливо, й через рік це стане відкриттям для більшості.

Цінною і важливою є відкритість колективу Біло-

церківського НАУ. Більшість заходів складаються з творчих номерів саме викладачів і студентів. Вони демонструють свої таланти, хобі – справжню віддушину, яка допомагає відволіктись після важкого робочого дня та насичених пар.

Одним з останніх приголомшливих відкриттів стала поезія наших студентів.

Пронизливі рядки, глибокі сенси та цікаві сюжети – цим наповнена творчість молодих авторів! Кожен від душі поділився своїм сокровенним – з певним острахом, трепетом і вірою знайти од-
нодумців.

БОРОТЬБА

Клейка стрічка на вікнах –
це знак міцності, що захищає дім.
А погляд, наповнений мрією, –
натхненням живе твоїм!
Тримаючись не просто за надію,
а за сили свої,
Жити можна. І кожен удар – це урок,
що укріплює дух, як броня.
Він не повертає тебе
на поле битви, а виводить
на шлях переможний!
Прогулянки знайомими вуличками
Знімають внутрішню тривогу.
Ти не птах у клітці, а вільна душа, що
Крила свої розправляє сміливо.
Перетворюючи думки у зоряний
простір, де майбутнє чекає щасливо.
Намагання щось змінити приносять
безцінний досвід і мудрість.
А удари в спину – це лише відлуння
минулого,

Що дає тобі мужність!
Сенс життя – це щастя, і здобудеш
його ти, з'єднавши серце і розум: знай,
спокій – це не те, що шукають,
а те, що народжується в середині.
Не бійся копати в собі, бо там знайдеш
скарб – свою внутрішню силу і світло.
І з вирію тривоги ти виходиш на берег,
де сонце і небо розквітло!
Ти творець свого ранку, і щастя вже
тут – у цій миті, в цьому відчутті.
Бо найбільша перемога – це обрати
світло, попри всі труднощі й скруті!

Анастасія БРИЦЬКА,
біолого-технологічний факультет.

МІСЯЦЮ

Мій місяцю, знов пишу для тебе,
Зорями стеляться літери в небо.
Я загубилась у світі туманів,
Але ти знаєси, де мене шукати.
Я залишала тобі орієнтири:
Вітер – для голосу, хвилю – для ніг,
Щоб ти, заблукавши десь між світами,
Знав, що я жду. Що я тут. Що ти мій.
Ти обіцяв мені шлях серед ночі,
Зорями вишитий, чистий, як скло.
Але лиш тіні ковзають в очі,
І небо мовчить, бо згубило тепло.
Та я не боюсь. Я малюю маршрут –
Тонкими пальчиками просто по вітру.
Якщо не знайдеш мене тут,
То, може, у снах... Або в інших світах.
І навіть якщо між нами – століття,
І навіть якщо не зустрінемося знов,
Я залишаю на небі всі мрії,
Щоб ти їх читав... і знав, це –
Любов.

Лілія МІЩЕНКО,
економічний факультет.

РАННЯ ВЕСНА У СІЧНІ

Надворі все вкрито туманом
В зимовий день, немов навесні.
Тут стоять у тумані
Серед пори року – зими.
Надворі й немов не зима
І зараз не січень, мов справді.
Надворі, немов рання весна,
Хоч знаєм, що це є неправда.
Надворі чути птахів,
Немає снігу у січні,
Мов день березневий у ранній весні,
Хоч добре всі знаєм, що січень.

КРИЛА

Хочеться мати крила без ікол.
Огорнути усіх навколо від бід,
Створити затишок
для навколишніх тіл.
Літаєси навколо, немов
вітер вільний угорі,
Даруєси світло у півні.
Але тіла хочуть більше.
Очі їх на тобі, як на цілі.
Вони хочуть твого світла,
Вони хочуть твої крила.
Біжиши.
Біжиши, як кролик від вовків,

Як лисиця від псів.
Але перед тобою
Нависає тривогою та півнотою
Страшна, але смілива правда –
Не збережеш ти крила,
Не випустивши ікла.
Червоним окропиться білосніжне,
Жорстким стане колись ніжне.
Хоч тепер тіла стануть лиш горою,
Та погляд їх лишиться на тобі
Душевною півнотою.

Аліса ОСЕЛЕДЧИК, факультет
ветеринарної медицини.

СПИТАЄШ «ЯК ТИ?»

Спитаси «як ти?»
Я відповім, що «все гаразд»
Підійму голову догори,
Подивлюсь в ясне, блакитне небо,
Вдыхаючи аромат холодної весни,
Заплюю очі, і в подумках,
Наче потрапила в свої 17 років,
Коли багато вчилась,
Коли був нестерпний біль,
Де тільки втратила дім, бабусю,
а згодом переїхала в інше місто,
Де була зовсім самотня.
Тільки мені вже 19,
Хоч і пройшло не так багато часу,
Але досвід і затягнуті рани
Навчили по-інакшому ставитись
До людей, до різних подій.
Зітхну, і криво посміхнусь.
Навіть, не знаючи, як
Буря в мені не стиха
ні на мить.
Розповім,
Як замучено себе почуваю,
І знову жарти, і знову посмішка
Захисна броня,

Яку складно зняти,
Складно почувати себе слабкою,
Коли постійно був сильним.
Складно, але скидаю цей вантаж
А в думках: «ти не слабка, просто
виснажилась»
І дивлячись тобі прямо в очі.
Розповім про всіх демонів в моїй голові,
Як боляче іноді буває,
Як втомилась постійно працювати,
Як втомилась від усього цього,
Як втомилась бути сильною,
Втомилась бути на позитиві,
Але інакше мене затягне
В бездонну яму.
Якщо я розплачусь від туги в моєму серці,
Не кажи нічого.
Лиш мовчки обніми,
Я знаю все, знаю, що і тобі також важко,
Пробач, що кажу тобі про таке,
Пробач, якщо в твоїх очах я завжди була
сильною
(Але я вже не можу).

Аліса ОСЕЛЕДЧИК, факультет
ветеринарної медицини.

Продовження. Початок на 1 стор.

ДЕ Б Я НЕ БУЛА

Де б я не була,
В іншому місті або в іншій країні,
Моя душа, мої дороги, де мої близькі,
Завжди повертатимуть в місце,
Яке я кличу домом.
Це стіни, які приховують в собі тисячі
радісних і сумних емоцій,
Які спостерігали, як я зростаю,
Це моє рідне село, в якому я жила,
Це моє місто, в якому
часто булава раніше.
Коли приїжджаю – я насолоджуюсь,
Кожним подихом повітря,
Кожною проїжджою повз машиною,
Кожним шелестом листя,
Кожним заходом,
Кожним шумом від хвиль,
що розбиваються об скелі,
і відчуттям спокою біля моря.
Видами на старовинну
архітектуру Одеси.
В домі, в якому я господар,
де знаю де лежить забулена річ,
де найкраще ліжко і душ,
Де є чайник, який кип'ятить
за лічені хвилини,
Де ніхто не насварить,
Де мене завжди чекають.
Більше там не живу, тепер гість
В колись рідній хатині.

Олександра КЛОЧКО,
факультет ветеринарної медицини.

ОСТАННІЙ ЛИСТ

Вона стояла, вся у білому,
і шепотіла: «Повернись...».
А він, з усмішкою невпевненою,
в останній раз торкнувся її рис.
Вітер сильно крутив білу хустину,
Нібито попереджав її про біль.
Та автівка поїхала, а з нею –
і її спонук до життя, її спокій та мрії.
Минув тиждень – ніби рік, та лист
прийшов від нього. Там писався вірш:
«Я живий, все добре, не хвилюйся,
та не плач у темні ночі
нашої відстані надій...».
Два чи три тижні промайнуло,
збилася з лічби дівчина давно.
Він їй вже не писав. Думала – загинув.
Але ні – лист прийшов. Надія – ожила.
Знову вірш їй написав:
«Знаю, сумуєш моя мила,
та я твій ніжний голос
за всі гармати світу чую,
твій дотик досі сниться мені...».
Зима настала якось рано,
чи, може, вже рік промайнув.
Звістка була ще восени –
Що він у відпустку йде,
що живий, що буде знов.
Вона чекала. Дні тяглися,
мов вічність, крізь туман.
А потім тихо постукали в двері –
і принесли лист... останній,
без адреси, без ран.

Там був вірш – недописаний, рваний,
Зі слідом крові на краю.
І слова, мов зітхання останнє:
«Якщо не прийду – пробач... молю.
Я вітром стану, коли тобі сумно,
я сном торкнуся, як ніч прийде.
Моя кохана, не плач, прошу я –
Вірш мій – це серце, що ще живе...».
Вона зібрала всі його рядки,
склала до купи, як мозаїку з болю,
і прочитала в тиші, крізь сльози,
останній – його, найніжніший спогад:
«Ти – моє світло, моя весна,
і навіть смерть тебе не здола...».

УКРАЇНА

Україна – то арфа, яка струнко грає,
Україна – то мати, колискову співає.
Це рідна земля і завжди ми повинні,
Любить – шанувать до кінця, до спочину.

Вона у нас в серці, у думці, у мрії,
Її у думках ми постійно лелієм.
Україна – це пісня, це щастя, це дума,
Країна свободи і радості руна.

Україна – то щастя, що кожен бажає,
Україна – то пісня, яку ми співаєм.
Україна – це птаха, це віра, це воля,
Україна – народу мінлива доля.

Україна – це честь, і бажання, і мрія,
Океану це хвиля, це слово уміле.
Рослина, що бореться в зимною пору
І цінна перлина в безмежному морі.

Це крила пташок, які вільні й сміливі,
Це подих свободи, летять, мов стокрилі.
Це запах весни, що в повітрі блукає,
Це світло надії, яке не згорає.

Вкраїна – країна єдина, одна,
Вона – неповторна, прекрасна вона.
Любить її дуже, прошу вас, любіть!
У волю її свою душу вкладіть.

Даниїл ЧУМАК,
ВСП ТЕФК БНАУ.

ЖИТТЯ

Лови момент, бо він безцінний,
Люби життя: воно одне.
І кожен виграш чи падіння,
І щастя, що таке просте.
Люби ти кожне світання,
Люби і зоряную ніч.
І скільки не було б вагання
Прекрасна є в нас кожна річ.
Люби ти зливу й навіть спеку,
Чи сніг, який, бува, сніжить.
І навіть мрію сю далеку,
Яку не можна і здійснить.
Люби ти весну й навіть зиму,
Бо кожна класная пора.
І навіть та, яка дощива,
І навіть та, яка хмура.
Люби ти рідних й своїх друзів,
Не зневажай ніколи їх,
Хіба що може по заслугі,
Але ж то буде ясен гріх.
Не можна рідних зневажати,
Їх можна тільки не любити,
Не можна рідним і брехати,
А друзів тишком все глумить.
Не можна вічно ненавидіть,
Ненависть – сила це страшна,
Вона морально може вбити,
Бо помсти прагне все вона.
В житті існує зла багато,
Але й добро існує теж.
І кожне зло буде карати
Закон життя колись без меж.

КВІТУЧА ВУЛИЦЯ МОЯ

Квітуча вулиця моя
Там, де моя оселя.
Люблю її за те, що в мене
Вона така весела.
Люблю її за те, що в серці
Лишила певний скарб,
А ще тому, що вона нині
Весела, радісна, щаслива,
А вулиця, коли весна квітуча різнобарвна,
У серці лишилась вона у мене незрівняна.

Вікторія СЕРЕДЕНКО
соціально-гуманітарний факультет.

МИРНА УКРАЇНА

Як виглядає мирна Україна – ви хочете знати?
Тоді дайте можливість вам розказати.

Мирна Україна – це коли людина спокійно спить,
а не чекає, поки повз неї «шахед» прилетить.

Мирна Україна – це не коли діти за розбитими дамиками плачуть,
а коли діти на майданчиках спокійно скачуть.

Мирна Україна – це коли люди подорожують кудись у потязі,
а не біжать у підвали при кожній повітряній тривозі.

Мирна Україна – це коли сім'ї всі цілі й разом,
а не коли приходить сповіщення про смерть переказом.

Мирна Україна – це коли люди знають, що їх чекає,
а не бачать, як хтось від поранення помирає.

Мирна Україна – це коли діти з усмішкою новий день зустрічають,
а не коли їх батьки від ракети в підвали ховають.

Сподіваюсь, вам зрозуміло,
як я уявляю вільну Україну як сильну, щасливу і ніжну країну.
І знаю: вона такою обов'язково буде,
але як страждав її народ – вона вже ніколи не забуде.

Владислава СЕЛІХОВА, соціально-гуманітарний факультет.

ПОРІВ САМОТНОСТІ

Так хочеться тебе інколи обійняти —
вкритися ковдрою та ніколи не відпускати,
щоб безперервно дивитися в твої блакитні очі
ці всі безкрайні, темні ночі.

Ти можеш все довірити, що тебе турбує —
а моя любов тебе від цього врятує.
Ти можеш мені на вухо все зазвжди шепотіти,
навіть таке, від чого я можу почервоніти.

Тільки заспокой мій сором легким поцілунком,
щоб я не обгорнулася тяжким смутком.
Ти можеш мені волосся за вухо заправити,
а я, у свою чергу, твоєю шию руками обвивати.

Будь ласка, ніч, не закінчуйся так швидко...
Коли я ще зможу відчувти його до себе так близько?

Я вже так втомилася думки відганяти,
де ти кажеш мені: «Будай, сонце, лягай спати...»

не кидай мене, благаю,
не виганяй мене із свого раю.

Владислава СЕЛІХОВА, соціально-гуманітарний факультет.

**МОЄ НАТХНЕННЯ
НЕ БУЛО
ЗВИЧАЙНИМ**

Моє натхнення не було звичайним,
Моє натхнення не любило день,
Воно любило місяць й зір все ж сяйво,
Воно любило квітів польових букет.
Моє натхнення полюбляло тишу,
Моє натхнення в шумі не жило,
Воно любило каву поміцніше
Без цукру й чай любило теж воно.
Моє натхнення завжди прокидалось
Не в світлий день, а в темну ніч,
Воно, бува, все ж іноді ховалось,
Буває, зоставалось віч-на-віч.
Моє натхнення інколи писало,
Моє натхнення іноді було,
А потім знов зникало,
Ніби ніколи й не жило.
Моє натхнення не було звичайним,
Моє натхнення було лиш моїм,
Моє натхнення іноді писало
Із рук, бува, вночі моїх.

Вікторія СЕРЕДЕНКО,
соціально-гуманітарний факультет.

КАВА

Ой лишенько, яка гірка ця кава!
Навіть грудочки цукру
у ній знов немає.
Говорять — цукор у каву додай,
Без цукру вона буде не та,
А цукру у каві знову немає
І кількість кави
на день знов зростає.
А кава погана, а кава шкідлива
Говорять — будеш
від кави потім безсила,
Не псуй ти здоров'я,
Ти пий краще чай!
А я не люблю,
Люблю кави смак.
І, може, вона трохи гірка,
І часто бувало навіть міцна,
Але бездоганна
І завжди прекрасна,
Люблю я все ж каву
Пити ще й часто.

Вікторія СЕРЕДЕНКО
соціально-гуманітарний факультет.

Продовження. Початок на 1-2 стор.

ВИШИВАНКА

Я вишию хрестиком долю,
А гладдю вкажу шлях до Бога,
Уквітчу яскраво стрічками,
Щоб згинуло все зло-тривога.
У ниточці кожній — надія
І дань генетичному коду.
Живи, моя Україно,
Країно козацького роду!

МІСТО У ВОГНІ

Для когось біль, для когось інфопривід,
Для когось день, для когось — не настав.
Ворожий крук летів і перешикод не видів,
Упав на сонне місто, підло внав.
Горіло місто і горіли люди,
Земля стогнала стомлена, важка.
Ворожий крук згасив ворожий голод,
Вчора цвіло, сьогодні вже нема.
І плаче місто всипане друзками,
І крик німий закам'янів, заляк.
Сказати проситься з душі єдиний вивід:
Наш гнів і помста — місія свята!

ПІД ШЕПІТ СОСЕН

Під монотонний шепіт сосен
Та спів пташок різноголосий
Я випиваю день небесний.
Не сплять роки, стоять на веслах.
Ввібрало літо смарагд-барви.
То дощ рясний гримить в литаври,
А то запахне щастям тиша
І вітер снами заколише.
Життя для того, щоби жити!
Заколоситься в полі жито.
Я вірю в диво, бо нетлінна
Чарівна лампа Аладдіна.

Ольга ХАРЧИШИНА,
директор ВСП ТЕФК БНАУ.

МІЖНАРОДНИЙ НАУКОВО- ПРАКТИЧНИЙ ВОРКШОП

за підсумками реалізації першої фази
проєкту COPILOT «Інновації у галузі
глибоких технологій
та підприємництва для сталої
енергетики і чистих технологій»

Захід відбувся у змішаному форматі та був спрямований на представлення результатів першої фази реалізації проєкту COPILOT, що тривала з 1 квітня по 31 грудня 2025 року, а також на визначення подальших напрямів його розвитку. У воркшопі взяли участь представники українських та європейських університетів і партнерських організацій. У центрі уваги — інноваційне підприємництво, взаємодія освіти, науки й бізнесу та впровадження європейських підходів у сфері сталої енергетики й чистих технологій.

Про досвід Білоцерківського національного аграрного університету в проєкті COPILOT доповіли координатор проєкту Вячеслав Чуба та проректор з освітньої, виховної та міжнародної діяльності, керівник робочої групи Тетяна Димань. Участь у проєкті дозволила університету не лише забезпечувати освітню та наукову діяльність у нестабільних умовах сьогодення, а також організовувати якісне практичне навчання та впроваджувати інновації у виробництво.

Також команда БНАУ наголосила, що наука, освіта й бізнес мають функціонувати як єдина система, яка формує майбутнє регіону та країни загалом.

У ході роботи обговорювалися питання формування ефективних механізмів взаємодії між закладами вищої освіти, науковими установами та бізнес-середовищем з метою практичної реалізації «трикутника знань», підтримки євроінтеграційних процесів і гармонізації освітнього та науково-інноваційного простору.

Наш кор.

ПЕРШИЙ ДІАЛОГ З УНІВЕРСИТЕТОМ

День відкритих дверей БНАУ — подія, яку, без перебільшень, чекає кожен! Це традиційна платформа для комунікації викладачів, студентів, абітурієнтів і батьків. Цьогоріч подія вкотре об'єднала 11-класників з

різних куточків Київщини. Живі емоції, інтерес, велика кількість запитань і перші свідомі думки про майбутній вибір — саме цієї особливою атмосферою був наповнений університет.

Кожен мав можливість

познайомитися з ректором Оленою Шуст, викладачами факультетів і студентами.

На учасників також чекав цікавий квест — на різних локаціях корпусу з завданнями на логіку та креативне мислення. Після визначення переможців і нагородження майбутні абітурієнти мали змогу поставити питання щодо вступу та особливостей навчання у Білоцерківському НАУ.

Будемо раді новим зустрічам з вами — вже у ролі студентів!

Наш кор.

МОДЕРНІЗАЦІЯ РИБНОЇ ГАЛУЗІ

Команда Білоцерківського НАУ долучилась до створення платформи для обміну досвідом між студентами спеціальності «Водні біоресурси та аквакультура» й практиками рибного господарства.

У партнерстві з Методично-технологічним центром з аквакультури

Держрибгентства та університетами країни реалізовано масштабну серію освітніх заходів для майбутніх фахівців рибної галузі. Йдеться про тренінги, воркшопи та відкриті лекції з акцентом на ключові вектори розвитку галузі.

Цікаві кейси, досвід міжнародних

колег, залучення практиків і представників бізнесу стали важливою частиною роботи, зокрема для підготовки висококваліфікованих фахівців, які зможуть ефективно працювати в аквакультурі та рибному господарстві України, розуміючи як теорію, так і реальні виклики галузі.

Колектив екологічного факультету

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ ТА ДОЛЮ КРАЇНИ!

В умовах повномасштабного вторгнення благодійність трансформувалася з доброї традиції на життєву необхідність та стала своє-

рідною інвестицією власного часу, таланту та душі у спільне майбутнє вільної та незалежної України.

З перших днів протисто-

яння ці напрями об'єднали зусилля студентства та трудового колективу ВСП «Технологічно-економічний фаховий коледж Білоцерківського НАУ» і стали визначальними для зародження та функціонування волонтерського руху та вкладу у спільну перемогу над ворогом.

Розуміючи важливість консолідації зусиль для забезпечення ефективної організації та підтримки волонтерського руху, координації взаємодії з волонтерськими організаціями та благодійними фондами, у 2024 році рішенням педагогічної ради коледжу був створений Штаб волонтерів. Ця структура об'єднала студентське самоврядування та працівників коледжу для вирішення нагальних питань допомоги.

Робота штабу зосереджена на адресній підтримці

підрозділів Збройних сил України, де, зокрема, несуть службу випускники коледжу та родичі наших студентів і працівників, а також підтримці цивільних, що постраждали внаслідок військової агресії.

Спектр допомоги військовим досить широкий:

- Зіграємо турботою: готуємо іменні пакунки зі смаколиками і невеличкими сувенірами та вітамінно-горіхові набори, щоб кожен захисник відчув частинку домашнього тепла.

- Заряджаємо енергією: чай, кава, енергетичні напої, продукти швидкого приготування — це не просто провізія, а потужний заряд бадьорості та віри в те, що їх чекають і люблять.

Початок.

Продовження на 4 стор.

Закінчення.
Початок на 3 стор.

• Екіпіруємо: закуповуємо та передаємо на передову критично важливі речі — від тактичної медицини (турнікети, ліки від кашлю та застуди) до теплого одягу, амуніції (нашоломники, рукавиці, шкарпетки, білизна, шапки, бафи), засобів гігієни, господарського інвентарю (лопати, сокири, бензопили).

• Забезпечуємо зв'язком: розуміючи важливість комунікації, придбали Starlink для бригади, де служить брат нашої студентки.

• Посилюємо мобіль-

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ ТА ДОЛЮ КРАЇНИ!

ність транспортних засобів: закупили та передали шини для військових позашляховиків.

• Працюємо руками: викладачі та студенти разом плетуть маскувальні сітки, вкладаючи душу в кожен вузлик.

• Об'єднуємо зусилля: доля звела волонтерів коледжу із ВЦС «Бойове братерство України». Разом фасуємо мед, сухофрукти та збираємо посилки на фронт. Ця спільна праця стирає межі між викладачем і студентом, об'єднуючи всіх навколо головних цінностей: Волі та Перемоги.

• Організуємо зустрі-

чі з Героями — воїнами, які захищали і продовжують захищати наш суверенітет, незалежність та право на життя. Для кожного з них важливо бути почутими.

• Маємо добрі серця: за ініціативи студентського парламенту коледжу та штабу волонтерів був проведений благодійний ярмарок «Добрі серця», а за виручені кошти придбані генератор та повербанки, які посилять можливості наших захисників на позиціях, де кожен відсоток заряду і кожна хвилина світла мають вирішальне значення.

Інструменти, ліки, те-

плі речі, кава та смаколики — це найменше, чим можемо допомогти військовим. Але коли в телефонній слухавці лунає незнайомий голос і розповідає про те, що хлопці заварили каву, розгорнули цукерку і відчули запах домівки і рідних людей — це дуже дорогого коштує. Продовжуємо працювати та наближати перемогу. Віримо у ЗСУ та допомагаємо!

Ольга ХАРЧИШИНА,
директор
ВСП ТЕФК БНАУ.

Галина РЯБЧЕНКО,
викладач, голова Штабу
волонтерів ВСП ТЕФК
БНАУ.

ВРЯТОВАНИЙ ЛЕЛЕКА ОСЕЛИВСЯ В ЗООПАРКУ

Мабуть, багато жителів сіл Салова, Козина, Маслівки, міста Миронівки та інших, проїжджаючи дорогою Канів-Миронівка, звертали увагу на лелеку, який мандрував уздовж цієї траси на відрізку від села Салова в бік Миронівки приблизно три кілометри. Такі доріжки в траві він прокладав протягом кількох тижнів.

Птах потрапив у поле мого зору. Я бачив, як деякі водії зупинялися, зупинився й я, але лелека не підпускав ближче ніж на двадцять метрів. З якого часу він розпочав свої мандри — мені невідомо. Проте було очевидно, що птах перебуває у небезпеці.

6 вересня після обіду я прийняв рішення допомогти йому. З 19:00 до майже 21:00 спостерігав за його переміщенням. Починаючи приблизно з 20:00, лелека зупинявся на ночівлю на відстані близько одного метра від асфальтного полотна. Коли я наближався на десять метрів, він піднімав голову й одразу починав рухатися.

Довелося задіяти додаткові засоби: я накинув на птаха ряднину, що змусило його відійти з уже прокладеної «доріжки». Перемістившись на високорослу суху траву, яка обмежила його рухи, лелека був доставлений

до села Салів. Покликавши на допомогу сусіда О. Я. Сукайла, ми помістили птаха в спеціально виготовлений мішок із сітки.

Звернули увагу на те, що лелека, ймовірно, став заручником безгосподарської діяльності людини: його пір'я було вимазане жирною речовиною, подібною до мазуту, а на дзьобі було кілька шарів дрібних рослинних решток.

У такому стані 7 вересня о 14:00 лелеку доставили до міста Біла Церква, у Білоцерківський аграрний університет — на еколого-вегетативний майданчик кафедри загальної екології та екотрофології, де на той час вирощували рослини гречки та сої.

Коли ми вивільнили лелеку з мішка, він близько двох хвилин не міг стати на ноги, адже 14 годин перебування у «сидячому» стані спричинили проблеми з кінцівками. Згодом лелека підвівся й повільно почав оглядати територію. Птах ловив здобич у траві й гордо піднімав голову. Ми поставили відро з водою та запропонували свіжоморожену розм'ячену рибу — мойву. З великим задоволенням він повечеряв кількома рибинами, пополоскав дзьоб і знову вирушив на пошуки їжі.

До рятування лелеки долучилися студенти ветеринарного фа-

культету, які діяли за погодженням планом із завідувачем кафедри нормальної і патологічної фізіології тварин, професором В. І. Козієм. Птаха ретельно обмили теплою водою з використанням господарського й дитячого мила та невеликої кількості миючого засобу «Фейрі». Операція тривала майже годину.

Було приємно спостерігати за високопрофесійними діями студентів 4 курсу: Діани Мілицької, Дмитра Проворова, Максима Лещенка, Іллі Іщенко, та їхніх асистентів із 2 курсу: Анни Козачок, Марії Мариненко, Златослави Мельничук, Дмитра Островського. Було помітно, з якою обережністю й любов'ю вони виконували науково-методичну роботу згідно з оперативним складеним протоколом.

Після цього лелеку витер-

ли паперовими рушниками. Позбувшись бруду, він почав чистити пір'я. Незважаючи на стрес, вже через годину птах із задоволенням ласував рибою прямо з рук.

Наступного дня його забрали студенти 5 курсу Олександр Пархня та Аліна Шейко, які разом із доцентом кафедри пропедевтики та медицини внутрішніх хвороб тварин і птиці імені В. І. Левченка, Д. В. Харченком, провели ветеринарний огляд птаха та засвідчили його задовільний стан.

Звернулися до власника приватного зоопарку в м. Біла Церква Станіслава Штики, який виготовив відповідне кільце. Оскільки птаха доставили до зоопарку в дендропарку «Олександрія», де його радо зустрів «лелечий гурт» з десят-

ком особин. Перед відпусканням директор зоопарку М. С. Андрухів вкоротив майже на 10 см пір'я на одному крилі, щоб тимчасово обмежити політ. Наступного дня директор повідомив, що лелека став повноцінним членом спільноти, яка вільно мандрує територією зоопарку.

Період спілкування з лелекою (07.09-12.09.2025) був надзвичайно цікавим. Він уважно підбирав усе, що «рухається», і вирішував, чи варто це їсти. Ці моменти нагадали народну мудрість: лелека приносить діток у сім'ї. І дійсно, впливаючи шойно народжене зайчє, ми почули його крик, схожий на дитячий. Лелека піднявся й полетів, а зайчє продовжувало кричати — можна сказати, він «підніс дитя» тим, хто його чекав.

Таким чином, навіть, здавалося б, простий випадок нагадує про необхідність жити в гармонії з природою. Можливо, якби не пролита рідина, яку лелека сприйняв за джерело води, він зміг би полетіти зі зграєю у теплі краї. Наша задача полягала в тому, щоб допомогти українській пташині продовжити природний життєвий шлях — і з цим завданням ми успішно впоралися.

Володимир ДУБОВИЙ,
професор, в. о. завідувача
кафедри загальної екології
та екотрофології.

На завершення 2025 року викладачі факультету ветеринарної медицини професор Василь та Наталія КОЗИЙ пройшли стажування на базі Prairie Diagnostic Services Inc. (PDS), Western College of Veterinary Medicine, University of Saskatchewan (м. Саскатун, Канада).

У межах програми викладачі отримали можливість працювати в одному з провідних ветеринарних діагностичних центрів Північної Америки. Ознайомилися з протоколами діагностичної роботи та проаналізували низку клініко-па-

ПОСИЛЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ СПІВПРАЦІ

тологічних випадків. Значну частину часу було присвячено гістопатологічному практикуму,

у межах якого опрацьовані численні гістологічні препарати, у тому числі зразки, відібрані для

виконання спільного наукового проєкту. У межах стажування також проведено консультації з провідними спеціалістами PDS.

Ключовим результатом стажування стала підготовка статті "Histopathological foundations of behavioral and psycho-somatic disorders in animals", у якій узагальнено патоморфологічні дані PDS та сучасні уявлення про нейробіологічні механізми стресу і поведінкових розладів у тварин. Це є важливим етапом у розвитку міжнародної наукової співпраці.

Наш кор.

Адреса редакції:
Соборна площа, 8/1, м. Біла Церква Київської обл., 09117,
тел.: (04563) 5-12-88;
e-mail: redaksiaviddil@ukr.net
Електронна версія газети на сайті університету
<http://www.btsau.com.ua>

Газета "Університет"
Відповідальна за випуск О.В. Мостипан
Редактор І.О. Масльон
Технічний редактор В.С. Мельник
Коректор: О.О. Грушко

За достовірність інформації відповідальність несе автор. Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст.
Комп'ютерна верстка. Ідентифікатор в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа: R30-03973.
Підписано до друку 31.12.2025 р. Тираж 1000